KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 22.10.2004
KOM(2004) 718 endelig

2004/0251 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område

{SEK(2004) 1314}

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. FORSLAGETS ANVENDELSESOMRÅDE OG FORMÅL

1.1. Formål

1.1.1. Bedre adgang til behandling af tvister

Bedre adgang til behandling af tvister er et af de vigtigste mål for EU's politik for oprettelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor enkeltpersoner og virksomheder ikke forhindres i eller afskrækkes fra at udøve deres rettigheder, fordi retssystemerne og de administrative systemer i medlemsstaterne er uforenelige eller komplekse. Begrebet adgang til behandling af tvister bør i denne sammenhæng omfatte bedre adgang til hensigtsmæssige konfliktløsningsprocesser for enkeltpersoner og virksomheder og ikke blot adgang til domstolssystemet.

Det foreslåede direktiv bidrager til dette mål ved at lette adgangen til konfliktløsning gennem to former for bestemmelser: For det første bestemmelser, som har til formål at sikre et sundt forhold mellem mægling og retssager ved at indføre fælles minimumsregler i Fællesskabet for en række vigtige aspekter af den civile retspleje. For det andet bestemmelser om de redskaber, som domstolene i medlemsstaterne har brug for for aktivt at kunne fremme anvendelsen af mægling, uden at mægling af den grund gøres obligatorisk, og uden at der fastsættes specifikke sanktioner for ikke at anvende mægling.

I det foreslåede direktiv er der ikke medtaget bestemmelser vedrørende mæglingsprocessen eller udpegelse eller akkreditering af mæglere. Reaktionerne på grønbogen fra 2002 og den nuværende udvikling på nationalt plan viser ikke entydigt, at lovgivning er den foretrukne poliske løsning på disse områder. Kommissionen har derfor ikke medtaget forskrifter vedrørende selve mæglingsproceduren i dette forslag; den har tidligere forsøgt at fremme selvreguleringsinitativer og bestræber sig på fortsat at gøre dette gennem det foreslåede direktiv.

Under høringerne om det foreløbige udkast til dette forslag tilsluttede de fleste af svarerne sig udkastets overordnede strategi for de omhandlede spørgsmål samt de spørgsmål, som ikke var medtaget. I forhold til det foreløbige udkast er der foretaget en række ændringer, især af teknisk art, i visse bestemmelser; disse er forklaret nærmere i bilaget.

1.1.2. Et sundt forhold mellem mægling og civile retssager

Det, som er medtaget i dette forslag, er hovedsagelig spørgsmål, som ikke i tilstrækkelig grad kan klares med markedsbaserede løsninger. Det drejer sig bl.a. om civile retsplejeregler, som kan have betydning for anvendelsen af mægling og for, hvor effektiv mæglingen er. Der kan være et samspil mellem mægling og traditionelle civile retssager på flere forskellige tidspunkter, f.eks.:

– Parterne overvejer at benytte sig af mægling, så snart tvisten er opstået, som et alternativ til at anlægge en civil retssag; hvis parterne vælger at benytte sig af

mægling, men det ikke lykkes dem at indgå en aftale, anlægges der en civil sag, når mæglingen er afsluttet.

– Hvis en af parterne ikke efterlever den aftale, som er indgået i forbindelse med mægling, kan det alligevel være nødvendigt at anlægge en civil retssag.

– Parterne anlægger en civil retssag, så snart tvisten er opstået, uden (endnu) at have overvejet muligheden for mægling.

På nuværende tidspunkt er der en række usikre elementer i samspillet mellem mægling og civile retssager på grund af fraværet af eller uoverensstemmelser mellem procesretlige bestemmelser i de enkelte medlemsstater, og disse elementer bliver særlig tydelige i situationer, som rummer grænseoverskridende elementer. Selv om mægling kan være den mest hensigtsmæssige form for konfliktløsning i en given sag, kan parterne derfor vælge en traditionel civil retssag på grund af disse usikkerheder. En stabil og forudsigelig retlig ramme vil kunne medvirke til at stille mægling på lige fod med retssager, når det er faktorerne i forbindelse med den specifikke tvist, der spiller den største rolle for parternes valg af konfliktløsningsmetode. En sådan ramme vil også være med til at sikre parterne mulighed for at løse deres tvist gennem en retssag, selv om der har været gjort forsøg på mægling.

1.1.3. Fremme af anvendelsen af mægling

Værdien af øget brug af mægling ligger hovedsagelig i fordelene ved selve konfliktløsningsmetoden, der udgør en hurtigere, enklere og billigere måde at løse tvister på, som gør det muligt at tage hensyn til flere af parternes interesser, så chancen for at nå frem til en aftale, der efterleves frivilligt, er større, og som samtidig sikrer, at der opretholdes et venskabeligt og holdbart forhold mellem parterne. Kommissionen mener, at mægling byder på uudnyttede muligheder som konfliktløsningsmetode og som en måde, hvorpå enkeltpersoner og virksomheder kan sikres adgang til behandling af tvister.

Fællesskabets rolle med hensyn til direkte at fremme mægling er dog nødvendigvis begrænset, og den eneste konkrete foranstaltning til fremme af mægling, som indgår i forslaget, er medlemsstaternes pligt til at give domstolene mulighed for at foreslå parterne mægling. Ved at sikre et sundt forhold mellem mægling og retssager vil man dog også indirekte medvirke til at fremme mægling.

Arbejdet med at nå de formål, som er fastsat i dette forslag, kan ikke udføres isoleret uden hensyntagen til selve leveringen af mæglingsydelserne. Spørgsmålet om mænglingsydelsernes kvalitet skal derfor behandles sammen med og på baggrund af det foreslåede direktivs øvrige bestemmelser, som må operere med en tilstrækkelig gensidig tillid mellem medlemsstaterne i grænseoverskridende situationer.

1.1.4. Forholdet til indretningen af medlemsstaternes domstolssystemer

En af de hyppigst nævnte fordele ved mægling er, at en øget brug kan aflaste domstolssystemet og derved forkorte de ofte lange forsinkelser i sagsbehandlingen og eventuelt gøre det muligt at spare offentlige ressourcer. Da det foreslåede direktiv sigter mod at fremme brugen af mægling, kan det rent faktisk få en positiv virkning på dette område. Af flere årsager er dette imidlertid ikke et uafhængigt formål. For

det første henhører domstolssystemets indretning under medlemsstaternes enekompetence. Men endnu vigtigere er det, at mægling i sig selv har en værdi som en konfliktløsningsmetode, som borgerne og virksomhederne bør have let adgang til, og som fortjener at nyde fremme uafhængigt af dens muligheder for at aflaste domstolssystemet. Kommissionen betragter ikke mægling som et alternativ til retssager; det er snarere én af flere konfliktløsningsmetoder, som er til rådighed i et moderne samfund, og som kan være mest hensigtsmæssig i nogle, men bestemt ikke alle tvister. Desuden skal det understreges, at adgangen til alternativ konfliktløsning generelt ikke på nogen måde mindsker medlemsstaternes forpligtelse til at opretholde et effektivt og retfærdigt retssystem, som opfylder kravene i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der udgør en af grundpillerne i et demokratisk samfund.

1.1.5. Konsekvensanalyse

Der blev foretaget en forløbig konsekvensanalyse af dette forslag i forbindelse med Kommissionens årlige politikstrategi for 2004. Forslaget er ikke blevet udvalgt til en udvidet konsekvensanalyse. Det foreslåede direktiv sigter mod at øge anvendelsen af mægling i EU, hvilket vil have gavnlige økonomiske virkninger ved at sænke transaktionsomkostningerne for enkeltpersoner og virksomheder gennem en hurtigere og billigere konfliktløsning. Mægling kan også bidrage til mere holdbare økonomiske og sociale tendenser ved at bevare det gode forhold mellem parterne, efter at tvisten er løst, i modsætning til de ofre ødelæggende virkninger af at løse en tvist gennem en proces, hvor sagen pådømmes. Høringsprocessen og en række andre forberedende skridt er beskrevet i bilaget. Med hensyn til alternative politiske løsninger indeholder det foreslåede direktiv hovedsagelig regler om den civile retspleje, og resultaterne kan ikke nås ved at bruge et andet politisk instrument.

1.2. Retsgrundlag

Det foreslåede direktivs formål og indhold falder klart inden for anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 65, da det vedrører civile retsplejeregler, mens bestemmelsen om kvalitet og uddannelse i artikel 4 er subsidiær i forhold til de øvrige bestemmelser. Det foreslåede direktiv er nøvendigt for det indre markeds funktion på grund af behovet for at sikre adgang til konfliktløsningsordninger for enkeltpersoner og virksomheder, der benytter sig af de fire friheder, og på grund af behovet for at sikre friheden til at levere og modtage mæglingsydelser.

Som det understreges i beskrivelsen af formålene med forslaget, skyldes behovet for fællesskabstiltag på dette område, at det er nødvendigt at garantere retssikkerheden under hele tvisten, uanset om der i en eller anden fase foreligger grænseoverskridende elementer. For at sikre en sammenhængende juridisk ramme er det derfor nødvendigt at tage fat på vigtige aspekter af hele kæden af mulige begivenheder, som kan forekomme, når der er opstået en tvist, under hensyntagen til alle de scenarier, som kan opstå (om mæglingen lykkes/mislykkes, om begge parter efterlever den indgåede aftale osv.).

I forbindelse med alternativ konfliktløsning kan indvirkningen af grænseoverskridende elementer være større, end når det drejer sig om foranstaltninger i forbindelse med en civil retssag isoleret set, da det er nødvendigt at tage hensyn til de relevante faktorer både under mæglingen og under en eventuel

senere civil retssag, herunder det forhold, at disse faktorer kan have ændret sig i mellemtiden. For eksempel kan de grænseoverskridende elementer hænge sammen med den ene eller begge parters bopæl eller forretningssted, det sted, hvor mæglingen finder sted, eller det sted, hvor den kompetente domstol er beliggende. Mæglingsaftalen kan i sig selv være underlagt en anden lovgivning end den, som gælder for det oprindelige retsforhold eller kontraktforhold mellem parterne, og den indgåede aftale kan være underlagt lovgivningen i et helt tredje land. Den indgåede aftale vil måske skulle fuldbyrdes i endnu en anden medlemsstat, afhængig af f.eks. hvor debitors aktiver befinder sig på det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsen ønskes gennemført.

Det er imidlertid ikke muligt at begrænse forslagets anvendelsesområde til kun at sigte mod at fjerne de hindringer, som de grænseoverskridende elementer skaber, eller kun at gøre det lettere at løse de konflikter, som indeholder et grænseoverskridende element, uanset hvordan dette defineres.

Når man skal vurdere, hvor egnet mægling er som konfliktløsningsmetode i forbindelse med en given tvist, udgør grænseoverskridende elementer kun ét ud af flere relevante forhold, som der skal tages hensyn til. Af andre forhold kan nævnes tvistens art og sagens konkrete omstændigheder samt andre faktorer vedrørende omkostninger, frister og chancen for at nå et godt resultat. Hvis man kun fremmer mægling i forbindelse med de tvister, som indeholder et grænseoverskridende element, vil det således medføre en vis vilkårlighed og skabe risiko for diskriminerende virkninger, da domstolene kun vil foreslå nogle parter mægling, alt efter deres bopæl. En begrænsning af denne type vil formodentlig også betyde, at det foreslåede direktivs virkning i praksis vil blive reduceret betydeligt. Hvis man gjorde anvendelsen af de civile retsplejeregler i det foreslåede direktiv betinget af, at der forelå grænseoverskridende elementer, ville det snarere øge retsusikkerheden. En anden mulighed er, at en sådan begrænsning af anvendelsesområdet kan betyde, at spørgsmålet om, hvorvidt direktivet kan anvendes, overlades til parterne, som kan indføre grænseoverskridende elementer gennem deres valg af mægler eller domstol i forbindelse med tvisten med henblik på at nyde godt af reglerne i direktivet.

Det foreslåede direktiv vil udgøre en vigtig del af den juridiske ramme for mæglingsydelser i Fællesskabet med hensyn til friheden til at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat samt friheden til at modtage tjenesteydelser. Hvis anvendelsesområdet begrænses til grænseoverskridende situationer, vil det betyde, at der skabes to parallelle retlige ordninger og muligvis endda forskellige standarder for levering og modtagelse af mæglingsydelser, hvilket indebærer en risiko for diskriminerende virkninger for både brugerne og leverandørerne af mæglingsydelser. Disse virkninger kan stride mod principperne for det indre marked og Fællesskabets indsats for at forenkle reglerne for enkeltpersoner og virksomheder.

Følgelig mener Kommissionen, at indførelsen af en eksplicit betingelse om grænseoverskridende virkninger ville stride mod formålene med det foreslåede direktiv og ville kunne få negative indvirkninger på det indre markeds funktion. Direktivet skal derfor finde anvendelse på alle situationer, uanset om der foreligger grænseoverskridende elementer på det tidspunkt, hvor mæglingen finder sted, eller på det tidspunkt, hvor retssagen finder sted.

1.3. Subsidiaritet og proportionalitet

I betragtning af behovet for at sikre den nødvendige retssikkerhed og forudsigelighed i situationer, der drejer sig om forholdet mellem mægling og civile retssager i tvister, som indeholder et grænseoverskridende element, og behovet for at sikre, at det indre marked for levering og modtagelse af mæglingsydelser fungerer effektivt, kan målene for dette forslag ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. Med hensyn til at sikre den nødvendige kohærens og tilvejebringe visse grundlæggende ensartede regler, som finder anvendelse i både grænseoverskridende situationer og rent indenlandske sager, vil de foranstaltninger, som træffes på fællesskabsplan, være mere effektive end de individuelle initiativer, som hver enkelt medlemsstat træffer.

Bestemmelserne i dette forslag omfatter kun, hvad der er strengt nødvendigt for at nå disse mål. Man har valgt et direktiv som det mest hensigtsmæssige instrument, da bestemmelserne har til formål at nå visse specifikke mål, mens det overlades til medlemsstaterne, hvordan målene skal nås. Forslaget er også begrænset til de spørgsmål, som kun kan løses gennem lovgivning, mens spørgsmål, hvor der kan findes markedsbaserede løsninger, er udelukket fra anvendelsesområdet.

2. BAGGRUND FOR FORSLAGET, HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG BEMÆRKNINGER TIL DE VIGTIGSTE BESTEMMELSER

Det arbejdsdokument, som er vedlagt dette forslag, indeholder yderligere oplysninger om de nævnte spørgsmål.

2004/0251 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 5, andet led,

under henvisning til forslag fra Kommissionen[1],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[2],

efter proceduren i traktatens artikel 251[3], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Fællesskabet har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med dette formål for øje skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, som er nødvendige for det indre markeds funktion.

(2) Med hensyn til bedre adgang til domstolene og tilsvarende organer i Europa udtalte Det Europæiske Råd på sit møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, at medlemsstaterne bør indføre alternative udenretslige procedurer.

(3) Rådet vedtog i 2000 en række konklusioner om alternative metoder til bilæggelse af tvister, hvori det hedder, at fastlæggelsen af grundlæggende principper på dette område er et væsentligt skridt i retning af udviklingen og gennemførelsen af udenretslige procedurer for bilæggelse af tvister på det civil- og handelsretlige område, så borgernes adgang til at få deres tvister behandlet forenkles og forbedres.

(4) Europa-Kommissionen fremlagde i 2002 en grønbog, hvori den gjorde status over den eksisterende situation med hensyn til alternativ konfliktløsning i Europa og indledte en omfattende høring af medlemsstaterne og interesserede parter om eventuelle foranstaltninger, der kan fremme brugen af mægling.

(5) Målet om at sikre bedre adgang til behandling af tvister som led i Den Europæiske Unions politik for indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør

---

1 EUT C […] af […], s.[…].
2 EUT C […] af […], s.[…].
3 EUT C […] af […], s.[…].

omfatte adgang til så vel retslige som udenretslige konfliktløsningsmetoder. Dette direktiv bør bidrage til det indre markeds funktion, specielt med hensyn til levering og modtagelse af mæglingsydelser.

(6) Mægling kan muliggøre billig og hurtig udenretslig konfliktløsning på det civil- og handelsretlige område gennem processer, der er skræddersyet til parternes behov. Når aftaler er indgået gennem mægling, er der større sandsynlighed for, at de efterleves frivilligt, og at der opretholdes et venskabeligt og holdbart forhold mellem parterne. Disse fordele er endnu mere udtalte i situationer med grænseoverskridende elementer.

(7) Der er derfor behov for rammelovgivning, som navnlig behandler vigtige aspekter af den civile retspleje, for at fremme øget brug af mægling og sikre, at parter, der benytter sig af mægling, kan tage udgangspunkt i en pålidelig retlig ramme.

(8) Dette direktiv bør omfatte processer, hvor to eller flere parter i en tvist bistås af en mægler med henblik på at nå frem til en mindelig aftale om bilæggelse af tvisten, men det skal ikke omfatte processer, hvor sagen pådømmes, såsom voldgift, ombudsmandsordninger, forbrugerklageordninger og ekspertvurderinger, eller processer, som administreres af organer, der udsteder en formel henstilling, uanset om denne er juridisk bindende eller ej, med hensyn til løsningen af tvisten.

(9) Der er behov for et minimum af kompatibilitet mellem de civile retsplejeregler med hensyn til mæglingens virkning på forældelsesfrister og med hensyn til, hvordan mæglerens tavshedspligt vil blive beskyttet under en eventuel senere retssag. Muligheden for, at domstolen kan henvise parterne til mægling, bør også være omfattet, samtidig med, at princippet om, at mægling er en frivilling proces, fastholdes.

(10) Mægling bør ikke betragtes som et dårligt alternativ til retssager i den forstand, at fuldbyrdelsen af de indgåede aftaler afhænger af parternes velvilje. Det er derfor nødvendigt at sikre, at alle medlemsstaterne indfører en procedure, hvorigennem en indgået aftale kan bekræftes af en domstol eller en offentlig myndighed i en dom, en afgørelse eller et bekræftet dokument.

(11) En sådan mulighed vil sikre, at en aftale kan anerkendes og fuldbyrdes i hele EU på de betingelser, som er fastlagt i fællesskabsinstrumenterne for gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af domme og afgørelser.

(12) For at sikre, at der er den nødvendige tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til fortrolighed, afbrydelse af forældelsesfristerne og anerkendelse og fuldbyrdelse af de indgåede aftaler, må der indføres effektive kvalitetskontrolordninger for levering af mæglingsydelser og uddannelse af mæglere.

(13) Disse ordninger og foranstaltninger, som skal fastlægges af medlemsstaterne og kan omfatte anvendelse af markedsbaserede løsninger, bør sigte mod at bevare mæglingsprocessens fleksibilitet og parternes private autonomi. Kommissionen bør fremme selvreguleringsforanstaltninger på fællesskabsplan gennem f.eks. udvikling af en europæisk adfærdskodeks, som behandler vigtige aspekter af mæglingsprocessen.

(14) Med hensyn til forbrugerbeskyttelse vedtog Kommissionen i 2001 en formel henstilling[4], hvori der fastsættes minimumskriterier, som de udenretslige organer til mindelig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet skal sikre deres brugere. Det er tilrådeligt, at alle mæglere eller organisationer, som er omfattet af henstillingen, overholder dens principper. For at sikre udbredelsen af oplysninger om disse organer er Kommissionen i gang med at oprette en database over de udenretslige ordninger, som medlemsstaterne anser for at overholde henstillingens principper.

(15) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender som fællesskabsrettens almindelige principper. Det tilsigter især, at retten til en upartisk domstol, jf. chartrets artikel 47, fremmes.

(16) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan, og Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er dette direktiv ikke mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(17) [Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv. / Det Forenede Kongerige og Irland deltager i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af dette direktiv, og direktivet er derfor ikke bindende for Det Forenede Kongerige og Irland.]

(18) Danmark deltager i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af dette direktiv, og direktivet er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1 - Formål og anvendelsesområde

1. Formålet med dette direktiv er at lette adgangen til konfliktløsning ved at fremme anvendelsen af mægling og sikre et sundt forhold mellem mægling og retssager.

2. Dette direktiv finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område.

3. I dette direktiv forstås ved "medlemsstat" alle medlemsstater med undtagelse af Danmark.

---

[4] Kommissionens henstilling af 4. april 2001 om principper for udenretslige organer til mindelig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet (EFT L 109 af 19.4.2001, s. 56).

Artikel 2 – Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) ”Mægling”: enhver proces, uanset hvordan den benævnes eller omtales, hvor to eller flere parter i en tvist bistås af en tredjepart med henblik på at indgå en aftale om bilæggelse af tvisten, hvad enten processen er indledt af parterne, foreslået eller pålagt af en domstol eller foreskrevet i en medlemsstats nationale lovgivning.

Mægling omfatter ikke dommerens forsøg på at bilægge en tvist under en retssag om den pågældende tvist.

b) ”Mægler”: en tredjepart, som leder en mægling, uanset den pågældende tredjeparts benævnelse eller profession i den pågældende medlemsstat og den måde, hvorpå tredjeparten er udpeget eller anmodet om at lede mæglingen.

Artikel 3 – Henvisning til mægling

1. En domstol, ved hvilken der anlægges sag, kan, når det er hensigtsmæssigt og under hensyntagen til alle sagens omstændigheder, opfordre parterne til at anvende mægling til at løse tvisten. Domstolen kan under alle omstændigheder pålægge parterne at deltage i et informationsmøde om brugen af mægling.

2. Dette direktiv berører ikke national lovgivning, som gør brugen af mægling obligatorisk eller underlægger den incitamenter eller sanktioner, hvad enten det sker før eller efter, at der er indledt en retssag, forudsat at den pågældende lovgivning ikke begrænser retten til adgang til retssystemet, specielt i situationer, hvor en af parterne er bosiddende i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende.

Artikel 4 – Sikring af mæglingens kvalitet

1. Kommissionen og medlemsstaterne fremmer og støtter udviklingen af frivillige adfærdskodekser og overholdelsen heraf blandt mæglere og organisationer, der leverer mæglingsydelser, både på fællesskabsplan og på nationalt plan, samt andre effektive kvalitetskontrolordninger for levering af mæglingsydelser.

2. Medlemsstaterne fremmer og støtter uddannelsen af mæglere med henblik på at gøre det muligt for parterne i en tvist at vælge en mægler, som effektivt kan lede en mægling på den måde, som parterne forventer.

Artikel 5 – Fuldbyrdelse af indgåede aftaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at en aftale, som er indgået som et resultat af mægling, på anmodning af parterne kan bekræftes af en domstol eller en offentlig myndighed i en dom, en afgørelse, et bekræftet dokument eller i en anden form, der giver aftalen samme retskraft som en dom efter national lovgivning, forudsat at aftalen ikke strider mod fællesskabsretten eller den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor anmodningen fremsættes.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvilke domstole eller offentlige myndigheder der er kompetente til at modtage en anmodning efter stk. 1.

Artikel 6 – Bevismidlernes antagelighed under civile retssager

1. Mæglere samt enhver person, der deltager i administrationen af mæglingsydelser, må under civile retssager ikke afgive vidneforklaring eller fremlæge bevismidler vedrørende følgende:

   a) en opfordring fra en part til at indlede mægling eller det forhold, at en part var villig til at deltage i mægling

   b) de holdninger eller forslag, som en part har fremsat under mæglingen med hensyn til en mulig løsning af tvisten

   c) udtalelser eller indrømmelser fra en part under mæglingen

   d) forslag fra mægleren

   e) det forhold, at en part har givet udtryk for sin vilje til at acceptere et mæglingsforslag fra mægleren

   f) et dokument, som er udarbejdet udelukkende med henblik på mæglingen.

2. Stk. 1 finder anvendelse uanset de nævnte oplysningers eller bevismidlers form.

3. En domstol eller en anden retslig myndighed må ikke under en civil retsssag kræve de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, fremlagt, og hvis disse oplysninger tilbydes som bevismidler i strid med stk. 1, behandles disse bevismidler som uantagelige. Sådanne oplysninger kan dog fremlægges eller antages som bevismidler

   a) i det omfang, det er nødvendigt i forbindelse med gennemførelsen eller fuldbyrdelsen af en aftale, som er indgået som et direkte resultat af mæglingen

   b) på grund af tvingende hensyn til den offentlige orden, specielt når det er nødvendigt for at sikre beskyttelsen af børn eller for at forhindre, at en persons fysiske eller psykologiske integritet skades, eller

   c) hvis mægleren

   og parterne giver deres samtykke.

4. Bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 finder anvendelse, hvad enten retssagen drejer sig om den tvist, som mæglingen vedrører eller vedrørte, eller ej.

5. Uanset stk. 1 bliver bevismidler, som normalt er antagelige under retssager, ikke uantagelige som følge af, at de er blevet brugt under mægling.

Artikel 7 – Afbrydelse af forældelsesfrister

1. Efter tvistens opståen afbrydes fristen for forældelse eller anden rettighedsfortabelse som følge af fristoverskridelse vedrørende det krav, som mæglingen vedrører, når:

   a) parterne bliver enige om at anvende mægling

   b) en domstol pålægger parterne at anvende mægling, eller

   c) der af en medlemsstats nationale lovgivning følger en forpligtelse til at anvende mægling.

2. Når mæglingen er endt, uden at der er indgået en aftale, begynder forældelsesfristen at løbe igen fra det tidspunkt, hvor mæglingen sluttede, uden at der var indgået en aftale, at regne fra den dato, hvor en eller begge parter eller mægleren erklærer, at mæglingen er afsluttet, eller rent faktisk trækker sig ud af mæglingen. Fristen løber under alle omstændigheder i mindst en måned fra den dato, hvor den begynder at løbe igen, undtagen når der er tale om en frist, inden for hvilken der skal anlægges sag for at forhindre, at et foreløbigt eller tilsvarende retsmiddel mister sin retsvirkning eller ophæves.

Artikel 8 - Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen offentliggør de oplysninger om de kompetente domstole og myndigheder, som medlemsstaterne har indsendt i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2.

Artikel 9 - Gennemførelse i national lovgivning

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. september 2007. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen herom.

2. Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 10 – Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 11 - Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*